

— И наистина, ергерцогътъ ималъ три дъщери!

— Да! Нѣмскытъ владѣтели сж много плодородны на дѣца! И тъй царьтъ, като показалъ на сына си три великолѣпны портрета, поканилъ го да ги прегледа внимателно и да си избере една отъ тритѣ австрійскы принцесы за жена. Налучи сега какво е сторилъ принцътъ!

— Избра ги и тритѣ!

— Баща му, съ сичкото си благочестіе, направилъ бы единъ такъвъзи изборъ; но сынътъ, като си навелъ почиттелно главата, отговорилъ съ обыкновенната си покорность, че възлага важнѣйшето туй рѣшеніе на расжженіето на Н. Величество.

« Но, слѣдоваль царьтъ, предлежи да видимъ коя отъ тритѣ ти аресва. — Която иска В. Величество. — Каква наклонность имашъ? — Каквато и В. Величества. — Но, найподирь, едно отъ тритѣ лица ще ти аресва повече. — Онуй което аресва и на В. Величество. » Царьтъ заповѣдалъ тогасъ да турѣтъ и тритѣ портрета въ стаята на инфанти, за да си помысли и са рѣши спокойно.

— Много точно. Умнытъ поцѣж рѣшавать.

— Принцътъ отговорилъ че е на праздно, че неговтъ изборъ былъ вече сторенъ, и че е неизмѣнно рѣшенъ.

— Да направи що?

— Да предпочете която царьтъ иска. — Н. Величество познава подобръ отъ мене, приложилъ той.

— Може да е было наистина!

— Колкото прочее и да са мжчяхъ, несполучихъ да земѣтъ нѣкакъвъ отговоръ. Работата останѣла на сжщата точка.

— И кой найподирь можн да рѣши туй важно дѣло? Да ли герцогъ де-Лерма?

— Не, но другый единъ посиленъ и отъ министра и отъ самыя покойный царь, смъртьта, която зе една слѣдь друга двѣтъ дъщери на ергерцога, тъй щото като останѣ третята сама, бѣ предпочетена найподирь.

— Было на щастіето ѱ!